ԺՋ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 3920 — ՅՈՒՆՈՒԱՐ 23 / 4 ՓԵՏՐՈՒԱՐ 1899 — 23 ՐԱՄԶԱՆ 1316 — ՇԱԲԱԹ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ادارهٔ جریدهٔ عربی (آروره) مادطغ مادیه
ՓՈԼԻՍ, Գալաթիա, Նորատունկեան խան

Les annonces sont reçues
à la Direction du Journal "AREVELK"
Galata, CONSTANTINOPLE.

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ

ԲԱԺԱՆԱՊԱՏԱԿՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ եւ գաւառներու համար տարեկան. 140 Ղրս
» » » վեցամսեայ. 70 »
» » » եռամսեայ. 40 »
Օսար երկիրներու համար տարեկան. 40 Ֆրանք
» » » վեցամսեայ. 20 »
Դրամի փոխարէն փոստային թուղթ կ'ընդունուի, 115 դրուշի փուլը 100 դրուշի հաշուով:
Տեղական թղթատարի ծախքը բաժանորդներուն կը վերաբերի:
Յանուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ

ԿՐՕՆԱՓՈԽՈՒԹԻՒՆԸ
ՎԱՆԱՅ ՄԷՋ

Վանայ ազգատ հայ գեղացիներուն լատինականութեան դիմելը՝ այլ եւս պատահական կամ մանաւանդ գէպքերու կարգէն ելլելով՝ կրօնափոխական հոսանքի մը ծաւալումը ստացած է, որ կը ճիւղաւորուի, կը բազմապատկի, կ'ընդարձակուի հետզհետէ: Սկիզբները, կըր-Դար թազը միայն կը յիշուէր որուն անունը հանրածանօթ դարձաւ, թէև տխուր համբաւով մը: Յաւեցանք ու գայթակղեցանք, երբ առաջին անգամ գրեցին թէ այդ տեղի ազգայինները,էրիկ-մարդ կին-մարդ, իրենց լաճերով, տէրտէրով ու վարժապետով կը թողուն Մայրենի Եկեղեցին՝ կաթոլիկ դառնալու համար: Յաջորդաբար հասած կրօնափոխական լուրերը այդ տպաւորութիւնը աստակացնելու տեղ՝ տկարացուցին կարծես, ու սովորական բան մը լսելու պէս իմացանք թէ Արարուց եկեղեցիին մէկ թաղն ալ, հարիւր տասը տուներ բաղկացած, հրապուրուեր է ֆրանչիսկեաններէն: Թէ մանաւանդ վարժարանի մը վարիչը անոնց տրամադրութեան տակ դրեր է իր անձը ու դպրոցը, երկու հարիւրի չափ երկաեռաչակերտներով և ուսուցիչներով: Աւերակ գիւղը հետեւեցաւ Դուրուպաշ հայաբնակ գիւղին, և կէմ գիւղն ալ այս վերջինին: միակ պէսպիսութիւնը զոր ընծայեց այս տխուր միջոցին Վանայ եկեղեցականներէն տէրտէրները միայն հեռացած էին մեզմէ: վարդապետը նորութիւն մը եղաւ, բայց ան ալ մոռցուեցաւ միւսներուն հետ: Ու այսպէս, չարաթ չ'անցնիր որ թղթաբերը տեղեկութիւն մը չբերէ այդ մասին: եթէ կրօնափոխներու նոր խումբեր չգտնուին, յուսահատականն արձագանգները են որ կը լսուին թէ «մենք ալ կաթոլիկ պիտի ըլլանք»: ինչպէս Աղթամարի գիւղերը, Լիմ և կատուց անապատներու թեմական ժողովուրդը ու վերջին անգամ ալ Աւիւը գիւղը: կրնայ ըլլալ որ այս վերջինիս լուրերուն մէջ չափազանցութիւններ գտնուին, բայց իրողութիւնը իրողութիւն է, որուն դառնութենէն բան մը չի պակսիր՝ հարիւր տուն պակաս կամ երկու-երեք քահանայ աւելի գտնուելով կրօնափոխներուն մէջ:

Պոլիս գտնուողվանեցի ազգայիններ, որոնց երաւունքը և պարտքն եր ամէնէն առաջ և ամէնէն աւելի իրենք յուզուելու, գոլովի նախաձեռնութեամբ մը Ս. Պատրիարքին դիմած էին, խնդրելով որ Իզմիրի նախորդ առաջնորդը վանի ղրկուի կրօնափոխական չարժումներուն առաջքը առնելու համար: Առողջ և գնահատելի գաղափար մըն է այս՝ որուն ընդունելութիւնը իրապէս օգտակար պիտի ըլլայ: Տ. Ներսէս եպիսկոպոս Ալանեանի պէս արժանաւոր եկեղեցական մը, իր հոգեւորականի ազդեցիկ ներկայութեամբը, իր քաջողներովը ու յորդորներովը բարերար տպաւորութիւն մը կրնայ առաջ բերել ռամիկ ժողովուրդին վրայ զոր կ'ենթադրենք թէ մոլորեցուցած են անձամբ տէրտէրներու և վարդապետներու վարմունքը ու օրուան հացի կարօտ չքաւորութիւնը: Տ. Հայկակ եպիսկոպոսին անունն ալ արուեցաւ գաւառային հովուութեան այս բացառիկ պաշտօնին համար, սխալ տեղեկութեան մը հետեւանքով զոր փութացին ուղղել Բերայի Դեր. քարոզիչը: Բայց իրեն վերագրուած խորհուրդը «թէ վան ղրկուելիք եկեղեցականին տրամադրութեանը ներքեւ կարեւոր գումար մը պէտք է դրուի» պարտաւէլի խորհուրդ մը չէր բնաւ. ընդհակառակը՝ չա՛տ գործնական, վասն զի կրօնափոխութեան չարժառիթներուն կատարեալ գիտակցութիւն կը նշանակէ: Եւ ա՛ր եպիսկոպոսն ալ որ կոչուի այդ պաշտօնին, ուշ կամ կանուխ դրամի անսպառ պէտքը զգացնելու հարկին մէջ պիտի գտնուի,—ոչ թէ ճամբու ծախքի և անձնական պէտքերու հայթայթման տեսակէտով, որ մեծ բան մը չէ,—այլ անոր համար որ լատին կրօնաւորները դրամով կը հրապուրեն անօթի գեղացիները, և զանոնք կաթոլիկացնելու համար՝ հոգեչունչ խօսքերու հետ մնունդ տալու է անոնց: Ձոյգ մը տրեխով, մէկ ցուպով և մէկ մախաղով հովուութեան ելլելու առաքելական գարերուն մէջ չենք ապրիր, թէև ասկէ պէտք չէ հետեւցնել որ հայ կրօնաւորը կրնայ երբեք, լատին կրօնաւորին պէս, գաւառներուն մէջ սակարկութեան մտնել ռամիկ գեղացիներուն հետ՝ զանոնք Մայրենի Եկեղեցին բերելու կամ անկէ չհեռացնելու համար: Մինչեւ իսկ իրաւունք ունի երես դարձնել այնպիսիներէն որոնք բաղձերային տուածէն բան մը աւելի բրցնելու չահագիտութեամբ թափառականին իր շուրջը, փոյթ չէ թէ քանի մը հարիւր հոգի պիտի օտարանան: Բայց անդին հոծ մաս մը կայ պարզուկ և բարեմիտ գեղացիներու, պապենական հաւատքը պապականին հետ չփոխանակելու յամառող, որոնք Սրբազանին կամ Հայր Սուրբին քարոզութիւնը լսելէ ետքը, նորէն ժամուն դուռը պիտի չարուին ու առնոր փէշերուն կառչին «հայ կ'ուզենք» ըսելով: Այդ կողմը հովիւը, իբրև հոգեւոր հայր, ինչ պիտի պատասխանէ անոնց, երբ անդին հայ կարկառողներ կան՝ կրօնքի փոխարէն:

* * *

Ա.յս տողերը գրուած էին արդէն, երբ իմացանք թէ Ագգ. վարչութիւնը իր երէկուան նիստին մէջ յարմար դատեր է Ալանեան եպիսկոպոսը վանայ առաջնորդական տեղապահութեան պաշտօնին: Ա.յս ընտրութիւնը, առ այժմ դէթ բարոյապէս, սփոփարար ներդործութիւն մը պիտի ընէ անդուստ վանեցի ազգայիններուն վերաբերմամբ: Սակայն համակրութիւնը չէ օրէնք՝ այլ սրտի մը պարզ զգացում, զոր չունեցողը մօտաւոր ազգականի, եղբօրն իսկ երեսը տեսնալ չուզեր. կ'երեւի թէ այսպիսիք պատուոյ զգացումը հպարտութեան հետ կը չփոթեն:

Թողունք մանաւորները բայց արտակարգ թուի ինձ ձեր յօդուածին սա հարցուածը. «ասկ է ք երբէք Ե. Ոսկանին համար թէ սրդողած ըլլայ ազգին հետ, քանի որ մէկ քանի տարիներէ ի վեր, ինքնիրեն քէն ըրած է Ե. Ոսկան.» Դուք չէք հաւատար որ ես սրդողած ըլլամ Ազգիս. ուղիղ կը դատէք. ընդհակառակն չնորհալարտ իսկ եմ, քանի որ անկարօտ ապրեցայ իր մէջ պատուով. բայց թէ նա (մէկ քանի տարիներէ ի վեր) ինքն իրեն քէն ըրած է Ե. Ոսկանին հետ, ահա՛ բան մը որուն նոյնչափ ես ալ տրամադիր չեմ հաւատալու. բայց այս՝ չարդելուլը ըսելու թէ հարկաւ նկատում մը ունիք: Բարեբաղդաբար այս կէտին վրայ զբաղելու այլ եւս հարկ չի կայ, քանի որ յիսնամեակ մը եղաքը Թողութեան տաճիջոցին մէջն եմ. (Ամ Եւ Ե Եւ Ե Եւ ե ռորդաց յօրէնս Սուրբ Գրոց) ձեր ակնարկած Ծոզնլեանի ձիշդ սկզբնաւորութիւնը, ուսկից վերջը ծառան իր տիրոջ բնակարանին մէջ այլեւս ընտանի է, ինչպէս ես ալ իրաւունք ունիմ ըլլալու մեր ազգային յարկին ներքեւ: Գիտեմ, այլ ժամանակ և այլ սովորութիւնք. բայց կայ խղճի օրէնք մը, որ՝ պատուոյ օրէնքէ մի անգամայն, որուն համաձայն այլեւս քէն ընելու, սրդողելու սէս վարմունք անտեղութիւններ են:

Ի վերջոյ, յաղթելով որ մեր թաղական վարժարանք այնպէս բարեկարգին որ այժմու վիճակին նախնին գերազանցէ՝ յօգուտ ազգային: Այսու պահուեթեամբ ծանուցանեմ՝ անկէ, թէ միչտ Ազգիս տրամադրութեան ներքեւ է սէրս՝ զոր վաղ իրեն եմ նուիրած. եւ եթէ տակաւին կարենամ իւիք օգտակար ըլլալ իրեն՝ հաճի իւր հրամանաւ պատուիրել մի վաղեմի պաշտօնեայն՝ որ ղինք երբեք չէ անպատուած:

Ձերդ,
Ե. ՈՍԿԱՆ

ՈՒՐԻՇ ՍՈՌՈՒԹԻԱՆ ՄԸ

Այն Թուականներէն ի վեր ուր Ե.ոկոր Ոսկան սրտայոյզ ոտանաւորներ կը հրատարակէր Օրացոյցին մէջ ու ներհուն բանասիրութիւններ կ'արտասանէր կրթական հանդիսներու առթիւ, բազմավաստակ գրագէտ-ուսուցչէն գրուածք մը կարդալու հաճելի առիթը չէինք ունեցած: Մեր աշխատակից Արեւի մէկ յօդուածին առթիւ, Ե.ոկոր Ոսկան խմբագրութեանս ուղղած է հետեւեալ ինքնաիսկ նամակը՝ որ սիրուն անակնկալ մըն է միանգամայն:

Առ խմբագրութիւն «Արեւելք»ի

ԲԵՐԱ, 22 յունվար

Ձեր հանրօգուտ օրաթերթի անցեալին 28 Թուականաւ՝ հրատարակուած է Արեւի չաբաթական յօդուածը, յորում նշանաւոր երկու հայ գրագիտաց, Ստեփան Ոսկանի և Մատաթիա Գարագաշի միջեւ բաժին մ'ալ իմ անուանս է տըրուած, իբրեւ թէ յատուկ պատեհներու իրաւունք ստացած ըլլայի ի ծերութեան: Շնորհապարտ մնալով հանդերձ համակիր հեղինակին և հաճոյակատար հրատարակիչիդ՝ չեմ ծածկեր թէ ժամանակ մը ետքը երկրորդ ընթերցում մը յանդիմանեց ձեր այդչափ բարի կամեցողութեանն առաջ. չէ իմ լռութիւնս, և պարտաւորեց զիս տողել ներկայս՝ զոր ձեր տրամադրութեան ներքեւ կը դնեմ, յամեցմանն համար ներման խնդրանօք:

Իբրև Ազգային Ուսուցիչ՝ յաջողակութեան համբաւս պարիսի նախապէս Սամթէոյ Սահակեան Սանուց ուշիմութեան, որոնք այնպիսի ժամանակներու մէջ յորս սասսը քիչ մը սաստիկ կը տիրէր, տեսան յիս չուրջ քսանամեայ երիցագոյն եղբայր մը: Ա.յդ ալեւոյժ ուսանողք և ես գիտցանք իրար յարգել և իրարմէ յարգուիլ, և ուսուցանելն ու ուսանիլը եղաւ, յիրաւի, համոյք մը: Ապա նոյնը չարունակուեցաւ ի Մայր վարժարանի և այլուր. և տակաւ սովորեցայ, զարգուն հասակէս մինչև յալեալի՝ աշակերտներս նկատել իբրև զպրոցական բարեկամներ: — Այսօրուան մանուկը մեր դաստուորն է մտաւոր ասպագայի մէջ. սիրենք զանի, կրթենք զգանի. բայց այնպէս վարուինք հետը որ ապա մեզ մեզադրելու, մեզ ամբաստանելու առիթ չունենայ: Ահա առողջ սկզբունք մը որով ուսուցիչ մը չափաւոր գիտութեամբ իսկ, չատ օգտակար կրնայ ըլլալ ուսանողաց, և խիղճն ու անունը անաղարտ պահել, և այս չատ իսկ է պատիւ, զի ով որ իր պարտականութիւնն ըրաւ՝ զայն միայն ըրաւ, և ոչ ինչ աւելի: Եզականութեան յաւակնութիւնը յաճախ նանրամտութիւն է արդարեւ, քանի որ ինձ իսկ ի մօտոյ ծանօթ գործակիցներու մէջ նոյն սկզբունքով ընթացողներ պակաս չեղան. սկսելով Աւետիս Տէր Սահակեանէ, ներհուն գաստատ անգղիերէնի լեզուի, որոյ անունով կրնան պանծալ ցարդ վաղեմի Սահակեան աշակերտք, մինչեւ ցբարեմտին Ծաղիկեան Թիւլեան՝ քաջ Թատրան, (մեր սիրուն Մօսիէօ Բասքալը) որ այնչափ լոյս տարածեց և իրրեւ ստուեր մը անցաւ. միայ ինձ անցնիլ նոյնպէս, քանի որ աւելի տպրիլը չէ աւելի արժանիք: Բայց ի՜նչ հարկ զառամեալները փնտռել քանի որ այն հեռաւոր հայերէ օրինակ առնուի, որոնք տարիքէ աւելի իրաւամբ արժանացաց պատիւ կ'ընծայեն, 20-30 տարի ծառայութիւն բաւ համարելով՝ իրենց ուսուցիչները պերճ յորելեաններով պսակելու և փոխարինելու: Թէ հոս ալ նոյնպէս ըլլայ՝ չատ կայտառ և կորովամիտ թեկնածուներ կրնան ներկայանալ. բայց ի՜նչ կարեւորութիւն որ իրենց ուսուցիչներն այնչափ չքաւոր են, քանի որ իրենց դպրոցներ կ'անչքանան: — Գալով «հանրային երախտագիտութեան զգացմանց» բացատրութեան ի լրագրական սիւնակս, թող ձերինն ըլլայ առաջինն ու վերջինը. մինչ այն հազարաւորներէն՝ զորս հեչտ էր ինձ զպրոցէ բարեկամներ ճանչնալ, ոմանց հետ մերթ կը փոխանակենք ողջոյն մը. այլք ոմանք հաճութեամբ կ'օգնեն իմ չիշողութեան դիրենք մտաբերելու: Սակայն համակրութիւնը չէ օրէնք՝ այլ սրտի մը պարզ զգացում, զոր չունեցողը մօտաւոր ազգականի, եղբօրն իսկ երեսը տեսնալ չուզեր. կ'երեւի թէ այսպիսիք պատուոյ զգացումը հպարտութեան հետ կը չփոթեն:

Թողունք մանաւորները բայց արտակարգ թուի ինձ ձեր յօդուածին սա հարցուածը. «ասկ է ք երբէք Ե. Ոսկանին համար թէ սրդողած ըլլայ ազգին հետ, քանի որ մէկ քանի տարիներէ ի վեր, ինքնիրեն քէն ըրած է Ե. Ոսկան.» Դուք չէք հաւատար որ ես սրդողած ըլլամ Ազգիս. ուղիղ կը դատէք. ընդհակառակն չնորհալարտ իսկ եմ, քանի որ անկարօտ ապրեցայ իր մէջ պատուով. բայց թէ նա (մէկ քանի տարիներէ ի վեր) ինքն իրեն քէն ըրած է Ե. Ոսկանին հետ, ահա՛ բան մը որուն նոյնչափ ես ալ տրամադիր չեմ հաւատալու. բայց այս՝ չարդելուլը ըսելու թէ հարկաւ նկատում մը ունիք: Բարեբաղդաբար այս կէտին վրայ զբաղելու այլ եւս հարկ չի կայ, քանի որ յիսնամեակ մը եղաքը Թողութեան տաճիջոցին մէջն եմ. (Ամ Եւ Ե Եւ Ե Եւ ե ռորդաց յօրէնս Սուրբ Գրոց) ձեր ակնարկած Ծոզնլեանի ձիշդ սկզբնաւորութիւնը, ուսկից վերջը ծառան իր տիրոջ բնակարանին մէջ այլեւս ընտանի է, ինչպէս ես ալ իրաւունք ունիմ ըլլալու մեր ազգային յարկին ներքեւ: Գիտեմ, այլ ժամանակ և այլ սովորութիւնք. բայց կայ խղճի օրէնք մը, որ՝ պատուոյ օրէնքէ մի անգամայն, որուն համաձայն այլեւս քէն ընելու, սրդողելու սէս վարմունք անտեղութիւններ են:

Ի վերջոյ, յաղթելով որ մեր թաղական վարժարանք այնպէս բարեկարգին որ այժմու վիճակին նախնին գերազանցէ՝ յօգուտ ազգային: Այսու պահուեթեամբ ծանուցանեմ՝ անկէ, թէ միչտ Ազգիս տրամադրութեան ներքեւ է սէրս՝ զոր վաղ իրեն եմ նուիրած. եւ եթէ տակաւին կարենամ իւիք օգտակար ըլլալ իրեն՝ հաճի իւր հրամանաւ պատուիրել մի վաղեմի պաշտօնեայն՝ որ ղինք երբեք չէ անպատուած:

Ձերդ,
Ե. ՈՍԿԱՆ

ՀԱՅԱԳՈՐԾԻՆ ՀԱՇԻՒԸ

Լրագրութիւնը, երբեմն, որքան կը հեռանայ իրականութենէն, բարեմտաբար ու անզգալաբար Տ. Խաչատուր Ա. քահանային մահուան յաջորդ օրը՝ անոր յիշատակին նուիրուած քանի մը տողերով կը հարցնէի թէ ո՞վ պիտի հոգայ այսուհետեւ մարդասէր երէցին հիմնած առանին աղքատասոցը և ո՞վ պիտի չարունակէ անոր տարեկան հանգանակութիւնը Հիւանդանոցին ի նպաստ. Երէկ ալ, Սամաթիայէն ազգային մը, նամակ մը ուղղելով Արեւելեին, կ'առաջարկէր որ հանգուցեալին ծուխերը այս Ծնունդին առթիւ իրենց տալիք ժամուցները Պատրիարքարան ղրկեն, առանց տապանաքարի չծողու համար եկեղ-Փաբուի ողբացեալ ազգերէցին հղոգկոչը, Պալըքլըի գերեզմանատան մէջ:

Եւ սակայն չենք գիտեր եղեր,—և մեզի հետ չատեր անչուշտ,—թէ աղքատանոցին, հանգանակութենէն ու գամբարանէն աւելի կարեւորը ու աւելի ստիպողականը կայ հոգածութեան արժանի,— Տ. Խաչատուրին երկու ծերուկ քոյրերը: Ասոնց պատմութիւնը օրգան կարճ՝ այնքան արտաչարժ է. քանի մը տողով կրնայ պատմուիլ:

Երկուքն ալ տարէց են ու չքաւորութեան մէջ. քահանայ եղբայրը մը ունենալնին նիւթական հանգստաւէտութիւն մը չէր ընծայեր իրենց, վասն զի քահանան ալ աղքատ էր: Ամսական երեք մէճիտ յատկացուցած էր առնոց իրրեւ հացագին, և գոհ էին: Երկու ամիսէ ի վեր որ անկողնի կը ծառայէր Տ. Խաչատուր Հայրը, չկրցաւ ատակ ղրկել քոյրերուն, վասն զի հաղիւ կը բաւէր իր ծախքերուն: Եւ ահա երկու խեղճուկ պառաւները պատնեշեցին Միացեալ Ցաղագործը սկսաւ տրտնջալ, գրամ պահանջել, և այս օրերս ալ դադրեցուցեր է հաց տալը:

Զըսի կարծեմ թէ երկու քոյրերը իւսկիւտար կը բնակին:

Հիւանդանոցի պաշտօնեայ մը, ընտանեկան տէր ու շատ համեստ ամսականով անձ մը, այս տխուր դէպքը մօտէն տեսնելով, կը կարեկցի և որովհետեւ գրամ տալու վիճակի մէջ չէր գժբաղդաբար, կը յաջողի գոնէ համոզել հացագործը թէ իր 140 ղրշ.ի պահանջը պիտի վճարուի մօտ օրէն և թէ այսուհետեւ ալ ամսական հացագինը պիտի տրուի կանոնաւորապէս: Ինչ յոյսով և ինչ վստահութեամբ տուաւ այս խոստումը. թերեւս ինքն ալ չիըրնայ ըսել:

Ահա իրողութիւնը իր տխուր մերկութեանը մէջ: Գալոյ հայ ժողովուրդին ընդհանուր համակրութեանը արժանացած և երկու օր առաջ այնքան մեծաչուք հանդէսներով թաղուած քահանային քոյրերը հացի կարօտ վիճակի մէջ են այսօր: «Ազգին բարեգործական կոչում ըներու սէս խոշոր պարբերութիւններու պէտք չի կայ նպաստ մը հաղորդելու համար այդ ձեռնհաս մազերով խառնուներուն: Անչուշտ, չորեքչաբթի օրը եչնի-Գարուի եկեղեցին հաւաքուած հաւատաւոր յուզարկաւորներուն մէջ կը գտնուին քանի մը բարեսիրտ անձեր ոմանք, այս տողերը կարդալով, մէչերնին հաւաքեն... 140 ղրշ.ի հաւնատ գումարը, Տ. Խաչատուր Հօր քոյրերուն հացագործին հաշիւը մարելու համար, ու երկու երեք հոգի ալ՝ որոնք ազնուութիւն ունենան ամսական երեք մէճիտին վճարումը յանձն առնելու. Ասոր համար կը բաւէ միայն որ անգամ մըն ալ յիշենք թէ բարեյիշատակ քահանան, ինք մինակը, տարին 6-7000 ղրշ.ի հացագին կը հաւաքէր ազգին ազքատներուն:

Տ. Ա.

ԿԻՆԵՐՈՒ ԱՇԽԱՐՀԷՆ

Մինչեւ հիմա յաճախ խնդիր եղած է թէ կիները կրնա՞ն ազատական արուեստներու չորհիւ իրենց ապրուստը ճարել, բժշկութիւն, փաստաբանութիւն ընելով: Բժշկութեան համար գրեթէ ամէն երկիրներու մէջ այլ եւս խնդիր մնացած չէ այս մասին. իսկ յայսմէն ի թէ փաստաբանութեան տեսակէտով դեռ դժուարութիւններ կան քանի մը երկիրներու մէջ, ինչպէս Ֆրանսա՝ ուր Օրլոդ մը յամառաբար կ'աշխատի դեռ դատարաններուն առջեւ դատավարելու իրաւունքը ձեռք բերելու: Սակայն մինչեւ այսօր, որչափ կը յիշենք, երբեք խնդիր չէր ծագած թէ կին մը կրնա՞յ դատախոս ըլլալ համալսարանի մը մէջ. այս խնդիրն է ահա որ քանի մը օրէն պիտի քննուի Ֆրանսայի Պետական Խորհուրդին առջեւ. Խնդրարկուն է Օր. Պոնսիներիօ, ակնարկյժ տոքթորուհի մը՝ որ տասը տարուան լուրջ աշխատութիւններէ ետքը ընթացաւարտ եղած և վկայագիրը առացած, ծանօթ է արդէն իր գիտական ու բժշկական հրատարակութիւններով և Թուքասէրոյի մէջ կատարած մանուադիտական քանախոստութիւններով: Օրիորդը՝ որ ճարտարօրէն ի գործ կը դնէ իր արուեստը, և Բարիզ՝ Մոնրուժի մէջ հաստատած է ակնաբուժական ծրի դարմանատուն մը, վաճաքած էր վերջերս արտօնութիւնն ձեռք բերել ակնաբուժութեան ազատ դասախոսութիւն մը հաստատելու համար: Իր խնդրագիրը մերժուած էր նախ սա առարկութեամբ թէ՝ գրչի կրող թուղթի վրայ գրուած չէ. երկրորդ խնդրագիրը՝ պահանջուածին համեմատ գըրուած. երկրորդ մերժում: Այս անգամ ուան մերժումին պատճառ ցոյց կը տըրուէր կին աշակերտներու միչեւ ծագելիք չփոթութիւնները. բայց ասկա բոլորովին անտեղի էր. այսօր Բարիզի բժշկական ուսանողներուն մէջ 56 կին ուսանող կայ թէեւ, սակայն երբեք ո՛ եւ է դասախոսութեան առթիւ գանգատի տեղի տուած չեն անոնք: Ծանուն կարգապահութեան եղած այս մերժումը՝ որ երրորդ խնդրագրի մը վրայ կրկնուեցաւ բժշկական համալսարանին կողմէ, չ'արդարանար բնաւ: Եւ ասոր համար է որ Օր. Պոնսիներիօ հիմա դիմած է Պետական Խորհուրդին, պահանջելով դասախոսութեան արտօնութիւն մը՝ իրեն համար: Անկարօտ տոքթորուհին ինք անձամբ պիտի վարէ իր գործը: Բարիզի ուսանողական աշխարհը հետաքրքիր է իմանալ այս մասին ըսելիք կարգադրութիւնը:

ՊԱՐՍԿԱՀԱՑԵԾԸ

(Թղթակցութիւն «Արեւելք»ի)

ԴԱՒՐԻՃ, 30 Դեկ. 98.

Հայլի ազութիւնը հոս չատ մտատանջութիւն կը պատճառէ: Շուկան գրեթէ փակ է. ամբարանոցները չեն բացուիր և խեղճ ժողովուրդը սովալլուկ է գրեթէ: Հարկ եղած միջոցները ձեռք կ'առնուին այս վիճակին դարման մը տարուելու համար:

Պաչիկ վարդապետ, որ Ս. Հայրապետին կողմէ Ատրպատականի թեմին փոխանորդ կարգուած է, ճամբայ ելաւ այս օր հովուական այցելութեան. պիտի չրջի Սոչ, Ուրմի, Սալմաստ և Ղարադաղի գաւառները, մտչէն ծանօթանալու համար ժողովուրդին պէտքերուն. ճամբորդութիւնը պիտի տեւէ քանի մը ամիս: Հայր Սուրբը յատկիկայ տարիէն սկսեալ տարեկան 600 րուբլի ռոճկի պիտի ստանայ:

Ղազախ Հայերը մտադիր են կեդրոնական գալոց մը հաստատել և լրագիր մը հրատարակել. իրենց փափաքն է որ այդ թերթը չատ խնամուած հրապարակութիւն մը ըլլայ: Ակէ առաջ հրատարակուած Շահիդը՝ որ գրաչար-խմբագիր մը ունէր, պիտի ունենա՞յ արդեօք արժանաւոր յաջորդ մը, այս ծրագրին գործադրութեամբ. ժամանակը ցոյց պիտի տայ: Փափաքելի էր սակայն որ փոխանակ կեդրոնական նոր գալոց մը հաստատելու, եղածները բարեկարգուէին: Միւս կողմէ, կարեւոր պէտք մըն ալ մեր ուսեալ հոգեւորականներու պակասն է ղազախ մէջ. 650 տուն Հայեր հաղիւ երեք քահանայ ունին, անոնք ալ տգէտ:

Դեկտ. 24ին բաղմաթիւ հայ կարօտեալներ որոնք չենքի մը մէջ պատսպարուած էին, մեծ վտանգ մը անցուցին, վառուած ածուխի կազէ ջեռուելով: Շնորհիւ բժիչկ Ասլանեանի, անմիջապէս կարի եղած միջոցները ձեռք առնուեցան անոնց դարմանման համար: Յարգելի բժիչկը անոնցմէ երեսուն հոգի տարաւ իր սեփական տունը և մինչև լոյս խնամեց: եթէ չեմ սխալիր, այսպիսի դէպքերու չատ պիտի պատահի գաղթից Վլադավկա Թաղին Բարեգործական Ընկերութիւնը, եթէ չարունակ իր բոլոր գործերը կատարել ծառաներու ձեռքով: Այս օրերս, ընկերութիւնը յօգուտ կարօտեալներու, ստացաւ նախկին նախագահուհի Տիկին Խալուհի Յակոբեանէ 2000 րուբլի նուէր. երկու հարիւր րուբլի ալ Զօհրապեան ընկերութենէն:

Գ.

ՄԵՐ ԹՂԹԱԿԻՑՆԵՐՈՒՆ

Կը խնդրուի մեր բղթակիցներէն եւ յօդուածագիրներէն որ իրենց ձեռագիրները թուղթին մէկ երեսին վրայ միայն գրեն, տպարանի ախտութեանց դիւրութեան համար:

ՍԵՐՄՆԱՑԱՆԻ ԵՂԱՆԱԿԸ

Անոնց համար՝ որոնք անհրաժեչտօրէն դաչտին մէջ մնալ չեն պարտաւորուիր, այլ հոն կ'երթան բնութեան առատ հաճոյքներու վայելքին համար, հիմա գաշտը կորանցուցած է իր հրապոյրները, այն գոյներու հրաչի կերպով ներդաչնակ այլազանութեան հետ՝ որ դաչտերու անհունութեան մէջ օրէ օր անձանօթ վրձինի մը կողմէ կը նկարուի կը սրբագրուի: Հողերու ընդարձակ միօրինակութեան մէջ ու տեղ տեղ համախմբուած ծառերու դողդոջ ու կարկառուն մերկ ճիւղերուն վրայ արտումեւեան գոյներու անորոչութիւնը կը սփռէ. հոն աչքերը կը յանգչին հիմա, ինչպէս պիտի չարչրկուէին, մթին գիմերու տարտամութեան ու գոյներու անորոչ խառնուրդի մը մէջ թաղուած հին տեղ նիմատ նկարի մը վրայ: Ու կը ձանձրանանք գաշտերէն և անոնց միօրինակութենէն: Հոն չորցած բարձր խոտերուն, մացառներուն մէջէն չչող հովին ընդհատ փչոններէն աստիճանարար աճող ու նուազուն հազարաւոր նուրբ ալիք, մետութեան հանդարտիկ լռութիւնը կը պատուեն ու թռչուն չոր տերեւներէ՝ որոնք ճամբաներուն եղերքը կը կուչին, անդորրին ոտքերուն տակ իրենց ու բնութեան հոգեւարքի տխուր, ցաւատանջ բողոքը կը չշեն կարծես: Ճամբաները եղերող չորցած, կռնծած մացառներուն խանդաղատանքի ուժգին թափով մը դէպ փաթթուած բաղդներ՝ զրկուած իրենց ծաղիկներէն ու տերեւներէն ալ կը մնան յամառօրէն իրենց քաչուած, չորցած թեւերու ցանցով, տակաւին ծածկել ջանալով կարծես անպաչտպան մացառիկները. ու հովը իր փչօններուն աստիւութեամբ յամրօրէն կ'անչատ այդ սիրագեղ փաթումը՝ մերթ թևլիկ մը, մերթ ցանցի ամբողջ կտոր մը բրցնելով՝ ու թռցնելով չոր տերեւիկ մը՝ որ կ'երթայ կորուիլ հեռուն:

Ու բնութեան տրամութեամբ լեցուն այս տեսարաններէն կը փախչինք մենք ու կեանքը կ'ուզենք փնտռել քաղքին մէջ, ուր գործունէութիւնը դեռ կը քաչէ և թաւամած բնութիւնը դեռ կը մղէ:

Բայց այս արհամարհոտ փախուստը չպիտի ունենայինն անչուշտ հողագործները որոնց կեանքը բնութեան ծոցին մէջ ծըլած, գաշտերուն վայրենութեան մէջ աճած է ու ապրուստի ծիլերը մչակութեան մէջ փնտռելու ստիպուած են:

Ազոխկ ամէնչողին մէջ, չաղին ըըրված համ եղեամին ձիրկցուցած հողին վրայ առաջին անգամ հողագործին ելլեւլուն կեանքն է որ կը դրօչմուի: Հինկին պարկի մը մէջ գրուած սերմը իւուկի մը վրայ բեռցուցած կամ իր չալակը առած արտ կ'երթայ անիկա, ցանելու համար: Արգէն քրքրուած հողին վրայ երկայն գիծով մը կ'որուչէ ցանուելիք մասը ու ձիմին կասպուած լաթէ պարիկին մէջ լեցնելով սերմը՝ կը սկսի իր աչխատութեան:

Թեւի հարտ, կանոնաւոր չարժումով կը ցրուէ հատիկները—իր հունձքի յոյսին մարմնացումները—հողի կոյտերուն մէջ: Ու քիչ մը անդին հանդարտ գնացքով արօրները կը գլորեն հողերը՝ որոնց տամուկ սեւութենից տակ կը ծածկուին տակաւ սրսիռուած հատիկները. թերեւս հողագործին ձմեռուան համար յատագրած պարէնէն մաս մը իր ու գաւակներուն պուկին կրնուած, գողցած հացի պատառներ՝ որոնք հողին կը յանձնուին: Բայց պէտք է ցանել միչտ ու սպասել հունձքին:

Եւ իր թեւը կը տարածուի նորէն ու կու գայ դէպի սիրտին վրայ ծանրացած պարկը՝ որ կը սկսի հետզհետէ. հատիկները կ'երթա՜ն, կը ցրուի՜ն պարկին տակ ճնչուած սիրտէն ալ բան մը տանելով իրենց հետ. հողագործը երբ պարապ ափը պարկին մէջ կը տանի, պակած հատիկներուն փոխարէն և օդին մէջէն յոյսի ծուխ մը առնելով հոն կը թռցուր կարծես: Եւ իրիկունը, տուն դարձած ատեն, տակաւ ուներ միայն իր սրտին պարապութեան մէջ:

Մալիարա — Վ.ԱՀԱՆ

ՄԱՒՄԻՄ չորրորդ թիւը այսօր հրապարակ ելաւ հետեւեալ բովանդակութեամբ.

Մեր հարուստները. Միքայել Շամանեանեան: Հակադեցուքիեանը, Կարօ. Դեզարուեստանները. — Արուեստագէտը և Քննադատը, Հաճի Պիտու: — Մտաւորական չարժումը Հարաւային Ամերիկայի մէջ: — Յոհեր, Սկեպտիկ. — Գիտական էջեր, Խենդերուն ծիրանատը, Տոհք. Պ. Քօլօթեան: — Դերասանուհին (վէպ) Լեւոն Սեդրասեան: — Լերան Հովուհուին, Վարդ Մելիք: — Դաշնակը, Կարօ: — Կանանց աչխարհ. Պէտք է որ գրագէտները ամուսնանան, է. Ձ. Հարտի: — Տըրտեսական կեանք և միջազգային քաղաքականութիւն, Մ. Շ.:

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

Հրատարակվում է ամեն շաբաթ 1 տետր։ Տետրի գինը 6 շահի։ Տարեկան բաժանորդագինը 1899 թվականի համար 6 շահի։ Բաժանորդագրվում է Թիֆլիսում՝ Տիգրան Ալիխանովի տանը։ Ձեռագրերը պետք է ուղարկել հետևյալ հասցեով։

Հայկական սպարապարան պատմական հավաքածուի խմբագրություն

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ ՀԱՅՈՑ

Ի ԼՈՒՍ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

ՏՊԱՐԱՆ ՏԵՐ ՍԱՐԳԻՍԵԱՆՑ, ՏԵՓԼԻՍ, ՏԻԳՐԱՆ ԱԼԻԽԱՆՈՎԻ ՏՈՒՆ, 1899

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

ՏՊԱՐԱՆ ՏԵՐ ՍԱՐԳԻՍԵԱՆՑ, ՏԵՓԼԻՍ, ՏԻԳՐԱՆ ԱԼԻԽԱՆՈՎԻ ՏՈՒՆ, 1899

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Ներածական խօսք ... 1
Ա. Ազգային զօրքերի ծագումը ... 3
Բ. Ազգային զօրքերի կազմակերպութիւնը ... 7
Գ. Ազգային զօրքերի զէնքերը ... 12
Դ. Ազգային զօրքերի զինուորական կանոնադրութիւնը ... 16
Ե. Ազգային զօրքերի զինուորական կանոնադրութեան մասին ... 19
Զ. Ազգային զօրքերի զինուորական կանոնադրութեան մասին ... 22
Է. Ազգային զօրքերի զինուորական կանոնադրութեան մասին ... 25
Ը. Ազգային զօրքերի զինուորական կանոնադրութեան մասին ... 28
Թ. Ազգային զօրքերի զինուորական կանոնադրութեան մասին ... 31
Ժ. Ազգային զօրքերի զինուորական կանոնադրութեան մասին ... 34

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

Ներածական խօսք

Հայկական սպարապարանը պատմական հավաքածուի մը հիմնադրությունը կը նշանակէ հայ զինուորական պատմութեան ուսումնասիրութեան մեծ կարիքին գոհացում մը տալու ձգտում։ Մինչև այսօր հայ զինուորական պատմութիւնը գրեթէ անծանօթ էր մեզ համար։ Մեր ազգային զօրքերը, որոնք իրենց ժամանակին մեծ դեր խաղացած են մեր ազգային կեանքի զարգացման մէջ, մոռացութեան մատնուած էին։ Մենք չունէինք ոչ մի աղբիւր, որ մեզ տեղեկութիւն տար մեր զինուորական կազմակերպութեան, մեր զէնքերի, մեր կանոնադրութիւնների մասին։ Այս պակասը մեծ զգացուելի էր մանաւանդ այն ժամանակ, երբ մենք կ'ուզէինք ուսումնասիրել մեր ազգային կեանքի զարգացման ընթացքը։

Հայկական սպարապարանի հիմնադրութիւնը այդ պակասը մասամբ լրացնելու ձգտում է։ Սպարապարանը կը հաւաքէ և կը պահպանէ հայ զինուորական պատմութեան համար նշանակութիւն ունեցող բոլոր նիւթերը՝ ձեռագրեր, տպագրեր, զէնքեր, զինուորական համազգեստներ, դրօշներ, մետալներ, դրամներ, նկարներ և այլն։ Սպարապարանը կը հրատարակէ նաև հայ զինուորական պատմութեան վերաբերող աշխատութիւններ։

Սպարապարանի հիմնադրութեան գաղափարը պատկանում է Տիգրան Ալիխանովին, որ իր ծախքով կազմակերպեց սպարապարանը և նուիրեց Թիֆլիսի հայ հասարակութեան։ Սպարապարանի հաւաքածուները մեծ մասամբ Տիգրան Ալիխանովի անձնական հաւաքածուներն են։

Սպարապարանի հաւաքածուները բաժանուած են հետևեալ բաժինների՝ 1) Զէնքեր, 2) Համազգեստներ, 3) Դրօշներ, 4) Մետալներ, 5) Դրամներ, 6) Նկարներ, 7) Ձեռագրեր և 8) Գրքեր։

Սպարապարանը գտնւում է Թիֆլիսում, Տիգրան Ալիխանովի տան մէջ։ Բացուած է ամեն օր, բացի տօներից, առաւօտեան ժամը 10-ից մինչև ցերեկուայ ժամը 2-ը։ Մուտքը ազատ է։

Սպարապարանի հասցէն՝ Թիֆլիս, Տիգրան Ալիխանովի տուն։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԱՐԱՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

ՏՊԱՐԱՆ ՏԵՐ ՍԱՐԳԻՍԵԱՆՑ, ՏԵՓԼԻՍ, ՏԻԳՐԱՆ ԱԼԻԽԱՆՈՎԻ ՏՈՒՆ, 1899

ԵՍԻՐ ՈՒՀԱՋՈՒՄ

ՊՈՏԵՌ ԼՈՒՍԱՎՈՐՉԻ ՏՂԱՆ

Գ.

ՊՈՏԵՌ ԼՈՒՍԱՎՈՐՉԻ ՏՂԱՆ ՀԱՅՐԸ ՄԱՀՎԱՆ ՄԻՋՈՑԻՆ ԳՏՆՎՈՒՄ Է ՄԵԾ ՓՈՓՈԽՈՒԹՅՈՒՆ։

—Շատ տաք, Տիրայր իմ, ասում էր մայրս, ոտքերս ջրի մեջ դնելով։ Ինչ ես ուզում, որ անեմ, որ հանգստանան։ Ես ինչպե՞ս կարող եմ ոտքերս հանգստացնել, երբ ամբողջ մարմինս տանջվում է։

—Ի՞նչ է պատահել, մայրիկ, հարցրի ես։

—Ոչինչ, ոչինչ, պատասխանեց մայրս, ինչպես միշտ, երբ ես նրան հարցնում էի իր ցավերի մասին։

Մայրս միշտ ինձ համար ոչինչ էր ասում, երբ ինձ համար ամենամեծ ոչինչն էր պատահում։ Ես գիտեի, որ մայրս ինձ համար ոչինչ չի ասի, որովհետև ինձ համար ոչինչ չէր կարող պատահել։ Ես գիտեի, որ մայրս ինձ համար ոչինչ չի ասի, որովհետև ինձ համար ոչինչ չէր կարող պատահել։ Ես գիտեի, որ մայրս ինձ համար ոչինչ չի ասի, որովհետև ինձ համար ոչինչ չէր կարող պատահել։